

SKI 2013 Mirek deník

Středa 20. února 2013

Konečně je zde SKI! A dokonce chumelí a je dost sněhu. Ráno nabalím vše potřebné, troje běžky, vosky, oblečení. Jsem domluven s Láďou Šmelcerem, že se u nich zastavím a do auta naložím jednak je samotné (Láďu, Danu a Adélku), jejich věci a hlavně proviant na celou dobu pobytu. Proviantu je tolik, že pochybují, že vše nabalíme. Ale když si spolujezdci uloží svá zavazadla na klín (Láďa veze na klíně obrovský hrnec kyselice), podaří se zavřít dveře u auta a vyjedeme směr Kychová. U bývalé německé celnice v Kychové nás už očekává pan správce. Ubytujeme se, proviant uložíme do lednice a Dana připraví na oběd těstoviny.

Hned po obědě vyjíždíme na lyžích na Papajské sedlo, a to hlavně proto, abychom zjistili aktuální sněhové podmínky na sedle a zda ze sedla vede lyžařská stopa na Kohůtku. Zjistíme, že projatá cesta na Papajské sedlo končí asi 1 kilometr před ním a od tohoto místa se brodíme do půl lýtek v čerstvém sněhu. Jdu první a prošlapávám stopu. Už zde je jasné, že cesta ze sedla na Kohůtku není prošlapaná.

Čerstvého sněhu je asi 40 cm. Kousek za sedlem otáčíme zpět a jedeme zpět na chatu. Stmívá se a za chvíli začínou dojíždět na chatu vzdálenější účastníci SKI.

Na večeri je výborná kyselica, kterou navařila Dana. Dojíždějí Starší práce se zetěm a vnoučaty, Luděk Dlabola s manželkou a synem Ondráškem, Lída Rumlová společně s Otakárky a syn Martin. Otakárci volají jakou cestou je nejlépe jet do Kychové, zda přes Valmez nebo přes Zlín, což v prvním okamžiku nechápu. Všude na silnicích v Česku totiž probíhá sněhová kalamita. Ale zde, v Kychové na SKI to tak nevypadá.

Všichni účastníci jsou přivítáni po valašsku, loňskou (čerstvou) pálenkou a kyselicí od Dany.

Obdivuji Karla, který si s sebou vzal běžky a sjezdařskou přilbu a necelé tři týdny po operaci mozku je odhodlán lyžovat.

Večer se na chatě ještě krátce zastavil Zvěd Ebicyklu, který se vynořil ze tmy a po večeri opět ve tmě zmizel jako nějaký přízrak. Říkal něco o tom, že dojede do Vsetína na lyžích (asi 15 km), protože čeká 45 minut na autobus se mu nechce.

Čtvrtek 21. února 2013

Ráno po snídani se skupina ve složení Šmelcerovi s Adélkou, Hájkovi, Lída a já s Martinem vydává na Papajské sedlo a dále na Kohůtku. Vzhledem k tomu, že jsem namazal Adélce správně její krátké běžky, totiž aby stoupaly a nepodkluzovaly, se ona, Martin a Lída brzy ztratili daleko vpředu, Na Karla bylo tempo velmi rychlé a proto jsme se na sedle dohodli, že on a Ilona půjdou pomalu a v případě problémů kdykoli otočí zpátky a mírným klesáním se vrátí zpět na chatu. Já se Šmelcerovými jsme dostihli přední skupinu až těsně před Kohůtkou. Dana byla trochu nervózní, že ji Adélka zmizela z očí. Ujistil jsem ji, že jde společně s Martinem a Lídou a to přece nejsou neznámí lidé! Na Kohůtce jsme zapadli do nejbližší chaty Javorka. K jídlu měli domácí borůvkové knedlíky, čtyři na porci se prakticky nevešly na talíř (další takové dávají i na chatě na Portáši a jinde takové nikde neseženete), bryndzové halušky a další valašské speciality. Než jsme dojedli, dorazili na chatu i Otakárci. Zpět jsem raději šel pomalu s Hájkovými, stmívalo se a ostatní zmizeli opět daleko vpředu. Na Papajském sedle jsme zjistili, že cestu z Kychové až sem na sedlo protáhl traktor, takže se dalo na protaženém povrchu mezi bariérami sněhu dobře brzdít.

Večer dorazili na SKI další účastníci. Rosťa Šopa, který s sebou přivezl bečku piva, Míra Koráb a Jura Cáb s Hankou a zásobou výborného vína. K večeri jsme klasicky měli kuře s rýží z hospody v Huslenkách. Nemile nás překvapila velikost porce rýže. Že by šetření dorazilo i do lůna valašských hor v Kychové?

Po večeri uspořádala Adélka hudební matiné a Láďa představil svůj ohromný obraz karikatur všech Ebicyklistů, který tvoří na popud hejtmana u příležitosti konání jubilejního 30. ročníku Ebicyklu.

Poté jsme ochutnávali víno Blatnického mistra. Podle počtu druhů s přívlastkem „pozdní sběr“ musel být ročník 2012 mimořádný. Řeč se pak stočila na Ebizónu. Nastínil jsem v hrubých obrysech co vše by se dalo v Arizoně navštívit. O půlnoci jsme šli spát.

Pátek 22. února 2013

Ráno u snídani se rozhodneme, že pojedeme vyzkoušet běžecké trasy do Velkých Karlovic. Chumelí, fouká vítr a na hřebenech to bude ještě horší než dole v údolí. Navíc, pokud bychom jeli na Soláň a odtamtud vyrazili na jednu nebo druhou stranu, totiž na chatu Třeštík nebo na chatu na Vsackém Cábu, je to v obou případech 14 km z parkoviště na Soláni a to tedy znamená dalších 14 km na cestu zpět. Celkem tedy 28 km tam a zpět. Navíc jsou po cestě náročné sjezdy, které jsme v minulosti běžně sjížděli

ale nyní budou speciálně pro Karla velmi náročné a mohl by při sjezdu spadnout. To jsme v žádném případě nechtěli dopustit. A také proč jezdit tak daleko, když je všude kolem sněhu dost, že? Zvítězily tedy karlovske běžecké tratě, které jsou upravované rolbou a tudíž pro běžkaře bezpečné, Jenom Míra Koráb, jako pravý Zvěd Ebicyklu řekl, že by zkusil dojít z Papajského sedla kolem Makyty na Pulčín a prozkoumat, zda je v sobotu otevřena tamní známá trampska hospoda. V kladném případě bychom tam mohli v sobotu zajít. Důvodem je abychom stále nechodili po známých trasách, protože SKI v Kychově je pořádáno již popáté a snadno dostupné lyžařské trasy už všichni účastníci dobře znají. Tato myšlenka se mě osobně líbila a Míra Koráb se tedy vydal směrem na Papajské sedlo.

Ostatní, celkem ve třech autech vyjeli směrem na Velké Karlovice, kde jsme zaparkovali na parkovišti (bylo zdarma!) u velkých sjezdovek. Namazali jsme lyže (pro detailisty, já jsem sobě i těm, kdo měli zájem, použil vosk SWIX modrý extra). Zpočátku jsme hledali místo, kde začíná stopa (začátek nebyl dobře označen, tvůrci trasy asi předpokládali, že všichni návštěvníci Karlovic vědí, kde začíná modrá trasa) a hned na začátku jsme se rozdělili, Šmelcerovi s Adélkou se vydali po stopě po rovině ale v protisměru. Ostatní (Hájkovi, Lída, Rosťa, Cábovi a já s Martinem) jsme zpočátku asi 500 metrů mírně stoupali a pak jsme jeli po vrstevnici, lesem, směrem na východ. No vrstevnice to zrovna nebyla, cesta vedla nahoru a dolů, nicméně byla strojově upravená, takže se i prudší sjezdy daly bezpečně zvládnout. Dohodli jsme se, že půjdeme do restaurace Pod pralesem, kde dáme oběd a okruh dokončíme rovnější částí trasy směrem na parkoviště v Karlovicích (po ní šli v protisměru Šmelcerovi). Asi v polovině trasy se rychlejší skupina (Rosťa, Lída, Martin a já) opět rozdělila. Já jsem se vrátil kousek zpět pro Otakárky a Cábovy. Tři chychlejší půjdou přímo do restaurace. Čekání bylo totiž nepříjemné protože stále foukal vítr. Dobře jsem udělal, že jsem se vrátil. Hance Cábové jsem mohl přemazat lyže. Sníh byl totiž úplně čerstvý, neustále chumelilo a bylo pár stupňů pod nulou. Na tento sníh se musí použít tvrdší vosk, než odpovídá teplotě na teploměru a údaj na vosku samotném. Cesta do hospody vedla po posléze rovině ale stále se klikatila a stále foukal protivítr. Bylo to velmi nepříjemné a dovedu si představit pocity lidí z jižní Moravy nebo s handycapem. Po dlouhé době jsme se konečně dostali do restaurace, kde první parta byla už po obědě. V restauraci byli i Dlabolovi, kteří byli na sjezdovce v blízkosti restaurace se synem Ondráškem. Po obědě jsme se dohodli, že Luděk vezme autem řidiče zpět na parkoviště a ti se pro nás vrátí. Cesta zpět na lyžích v nepříjemném počasí nám tedy odpadla. Šmelcerovi si ale cestu zpět nenechali ujít a vyrazili s Adélkou, tentokrát po větru, zpět na parkoviště. Byli tam v podstatě ve stejný čas jako my auty (ale upřímně řečeno, nespěchali jsme opustit příjemně vytopené prostředí restaurace). Cesta byla totiž mírně z kopce a po větru, což byla ideální kombinace.

Cestou zpět na chatu jsme se ještě zastavili v Karlovicích u dřevěného kostela Panny Marie Sněžné z roku 1754. Udělali jsme si pár snímků této zajímavé stavby.

Po příjezdu na chatu jsme okamžitě vyrazili s Láďou pro večeři. Strmé stoupání k chatě se mě však nepodařilo vyjet. Chyběly mě jenom dva metry, pomoc ani několika Ebicyklistů nebyla účinná a auto místo dopředu popojelo asi metr zpět z kopce. Nakonec mě nahoru pomohl vytáhnou svojí čtyřkolkou Luděk pomocí lana. Bylo mě jasné, že dolů sjeďu už jenom jednou a nahoru se nedostanu. Stačil jsem ještě informovat Trutnovské aby nahoru k chatě nejezdili a auto nechali dole na parkovišti. Celou situaci zkomplikoval ljušín, který nezitím přijel a zůstal trčet v polovině stoupání. Auto se podařilo vzpřičit mezi bariérami sněhu. Za pomoci rychle přivolaných Ebicyklistů se mu nakonec podařilo šťastně dostat dolů na na parkoviště, kde už auto raději nechal a nepokoušel se už vyjet znova nahoru k chatě. Důležité ale bylo, že členové skupiny Frťan byli už na místě. Po večeři program vyvrcholil hudební produkcí této vsetínské skupiny. Kromě písniček s sebou přivezli někteří členové skupiny i výborné pálenky na ochutnání (slivovici a jabkovic z jaderniček). V průběhu vzájemného hodnocení vlastní produkce (přinesl jsem k ochutnávce i svůj výrobek) jsme konstatovali, že úroda ovoce byla dobrá a že není nad to mít vlastní a bezpečnou valašskou medicínu. Poslechová zábava se posléze změnila na taneční zábavu, na které jsme na závěr vytvořili kolečko pro sólový tanec Karla s llonou.

Sobota 23. února 2013

Ráno jsme se probudili opět do chumelenice. Přes noc napadlo v okolí chaty asi 10 cm nového sněhu. Tentokrát už ale padal sníh při teplotě okolo nuly. Při snídani jsme se rozhodli, že tentokrát nikam nepojedeme auty, protože jednak situace v dopravě na silnicích byla komplikovaná a jednak všude bylo sněho dost. Dohodli jsme se, že vytvoříme dvě skupiny běžkařů. Jedna skupina ve složení Lída, Rosťa, Míra Koráb a já jsme se rozhodli, že využijeme zkušeností Zvěda z pátečního průzkumu trasy Papajské sedlo, Makyta, Pulčín a zpět. Po celé trase v délce 14 km není sice žádná hospoda ale v Pulčíně je prý známá trampska hospoda a je v sobotu otevřená. Druhá skupina půjde známou trasou z Papajského

sedla po svážnici na slovenské straně na Kohútku. V této skupině byli Otakárci, Cábovi a Šmelcerovi. Naše skupina vyrazila po deváté hodině. Lyže jsme nasadili u pomníku pod Papajským sedlem a hned bylo jasné, že budeme mít velké problémy s mazáním. Nový sníh na skluznici jednak namrzal a když se odtrhl od skluznice, lyže jela na všechny strany jako po mýdle (tomuto sněhu se také v běžkašské hantýrce říká „mýdlo“). Za Papajským sedlem jsme se dostali do oblasti, kde už nebyla vidět žádná lyžářská stopa a to přesto, že tuto cestu včera prošlapal Míra Koráb, Zvěd Ebicyklu. Bořili jsme se do nového sněhu asi 25 cm. Po cestě jsme museli přemáznout lyže parafínem abychom zabránili namrzání sněhu a mohli aspoň z kopce jet. V husté chumelenici a protivětru jsme museli „mazat“ i zevnitř, letošní pálenkou. Pěkně nás zevnitř zahřála. Vpřed jsme se probíjeli pomalu, v poledne jsme byli asi 5 km od Papajského sedla. Míra Koráb nám řekl, že ještě nejsme ani v jedné třetině cesty na Pulčín. Tato zpráva nás psychicky zlomila a rozhodli jsme se vrátit zpět na chatu. Před naším svědomím jsme si to zdůvodnili tak, že Lída by měla určitě potíže dojít na Pulčín a zpět a pokud by si chtěla trasu zkrátit a vrátit se zpět na chatu, tak ji přece nemůžeme nechat v takovém počasí samotnou.

Cesta zpět byla rychlejší, protože jsme se pohybovali po aspoň trochu prošlápé cestě. Když jsme se vrátili na Papajské sedlo, přestalo chumelit a začalo drobně pršet. Podle stop jsme zjistili, že druhá skupina došla až na sedlo ale tam se obrátili zpět a jeli, resp. šli zpátky na chatu. Na Kohútku byla totiž stopa úplně zavátá. Ještě honem snímek a dolů k chatě jsme sjeli bez problémů.

Čas do večere vyplnil Jura Cáb povídáním a promítáním snímků z návštěvy Izraele, kde byl se svojí manželkou Hanou v září loňského roku. Zajímavostí pro mě bylo, že duchovním vedoucím zájezdu by převor břevnovského kláštera sv. Markéty, Prokop Siostrzonek, který v době nesvobody pracoval v nedaleké rožnovské Tesle na pracovišti epitaxe jako dělník.

Pro večeri, která sestávala ze dvou řízků s bramborem, jel už Luděk se svým autem s pohonem na všechny čtyři kola.

Po večeri děvčata připravila chlebíčky, Jura Cáb víno a v osm hodin večer vypukla akce na kterou jsme se už všichni těšili. Na setkání s opravdovým supercyklistou. Pozval jsem totiž na tento večer kolegu z práce, Svaťu Božáka, aby nám pověděl pár slov o své účasti na nejtěžším cyklistickém maratónu světa, který loni začátkem léta absolvoval a promítl fotky a film z této akce. Je to známý maraton RAAM (Race Across America), který je dlouhý 3000 mil (4800 km) a jede se nonstop z Oceanside, CA, které leží na pobřeží Pacifiku do města Annapolis, MD, na pobřeží Atlantiku. Nejvíce nás ohromilo, že Svaťa první den ujel vzdálenost cca 700 km. To je prakticky délka jednoho ročníku Ebicyklu, kterou my jedeme celý týden! Celý závod dokončil jako šestý za dobu 10 dní 15 hodin a 41 minut. Ceny za dokončení závodu (časový limit je pro sólo jezdce 13 dní) jsou medaile, plaketa a dres, který nelze jinak koupit. Zajímavé také bylo, že závod vedl napříč státem Arizona. Konal se v červnu, takže kdo tam touto dobou byl, tak si dovede představit v jakých podmínkách se jelo. Na závěr odpovídal Svaťa na naše otázky. Zvláště otázky mladších účastníků besedy nás i Svaťu dost pobavily.

Po besedě jsem Svaťovi předal dárek, knihu o Ebicyklu, kerou mě za tímto účelem poslal Jirka Říha. Bylo už k půlnoci a Karel Hájek promítl ještě několik epizod ze starších ročníků SKI (Jeseníky 2003) a EBI 2000 (Tisícročná haluška).

Nedělní ráno 24. února bylo už ve znamení odjezdu. Počasí se radikálně změnilo. Oteplilo se a všechen sníh ze stromů opadal. Na cestě ležel rozbředlý sníh a všude byla spousta vody. Příjezdová cesta k chatě byla bez sněhu. Vzpomněl jsem si na to, jak jsem nemohl v pátek, když na cestě byla spousta sněhu, vyjet až k chatě. Postupně odjeli Trutnovští, Hájkovi a Lídou, Dlabolovi, Cábovi. My jsme odjížděli jako předposlední s Danou a Adélkou Šmelcerovými. Láďa zůstal ještě na chatě aby mohl předat chatu panu správci.

Nikomu se tento ročník nepodařilo zabloudit. Příště se budu muset více snažit!

SKI 2013 skončilo, ať žije SKI 2014!

Mirek (Bludný Holanďan)